

ΣΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ



Η επίσκεψη στο Μουσείο Ασιατικής Τέχνης πήγε ακριβώς όπως περίμενα. Παρόλο που ο μπαμπάς είχε επισκεφθεί το μουσείο τουλάχιστον πέντε φορές απ' όταν ήρθαμε στην Κέρκυρα, δεν σταματούσε να βγάζει επιφωνήματα και να λέει «Oh my!» μπροστά από τα περισσότερα εκθέματα. Αυτή τη φορά αντικείμενο θαυμασμού του ήταν ένα πτυσσόμενο παραβάν.

Επίσης, παρόλο που υπήρχαν παντού επιγραφές οι οποίες εξηγούσαν τι είναι τι, ο μπαμπάς ένιωθε την ανάγκη να αναλύει με δικά του λόγια ό,τι βλέπαμε – ως γνωστόν, δεν ξεμένει ποτέ από λόγια. Και δεν πτοήθηκε καθόλου από το γεγονός ότι κάπου ανάμεσα στα πορσελάνινα ανθοδοχεία και στα κιμονό φρόντισα να φορέσω τα ακουστικά μου και να πατήσω το play στο γουόκμαν μου. Συνέχισε να προχωρά και να μιλά ασταμάτητα, λες και δεν ήμουν καν εκεί.

Το χειρότερο ήταν ότι επέμενε να στέκεται πάρα πολλή ώρα μπροστά στο καθετί, κι αν δεν τον έσπρωχνα πού και πού, είμαι σίγουρη πως κάποια στιγμή το μουσείο θα έκλεινε και εμείς θα εγκλωβιζόμασταν εκεί μέσα για πάντα. Ευτυχώς, είχα φροντίσει

να αλλάξω μπαταρίες στο γουόκμαν προτού ξεκινήσουμε.

Εντάξει, δεν μπορώ να πω ότι το μουσείο ήταν ολότελα χάλια. Ειδικά όταν (αρκετή ώρα αργότερα) φτάσαμε επιτέλους σε μια αίθουσα αφιερωμένη στους σαμουράι. Οι σαμουράι, σύμφωνα με τον μπαμπά, ήταν είτε «ευγενικοί πολεμιστές» είτε «πολεμιστές ευγενείς» (δεν είχα προλάβει να χαμηλώσω τη μουσική μου και να τον ακούσω καθαρά). Σε κάθε περίπτωση, ήταν πολύ γενναίοι, είχαν δικό τους κώδικα τιμής, και το σπαθί τους, η κατάνα, ήταν ό,τι πιο σημαντικό είχαν.

Χαζεύοντας μερικά από αυτά τα σπουδαία σπαθιά, που στέκονταν δίπλα στις πανοπλίες και στα κράνη με τα τρομακτικά κέρατα, μισοακούγοντας τον μπαμπά να ταξιδεύει πίσω στον χρόνο, άρχισα να σκέφτομαι πώς θα ήταν να

είχα γεννηθεί στην Ιαπωνία του 12ου αιώνα και αν υπήρχαν γυναίκες σαμουράι.

«You are missing so much», έδειξε ο μπαμπάς τα ακουστικά μου.

«You are!» απάντησα κατευθείαν και έβαλα τη μουσική μου ακόμη πιο δυνατά, ακριβώς όπως ξέρω ότι θα έκανε και η Αριάνα αν κάποιος γινόταν τόσο ενοχλητικός όσο ο μπαμπάς.



ΤΙ ΝΑ ΚΑΝΩ ΜΕ ΤΟΝ ΘΥΜΟ ΜΟΥ;

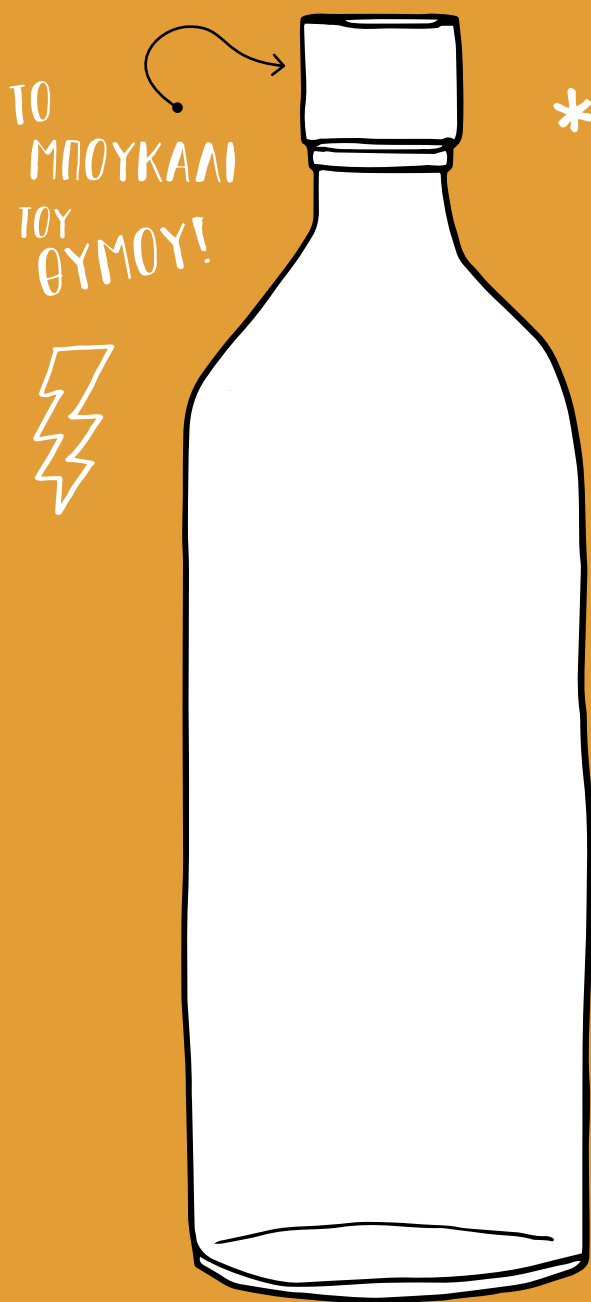
Όλοι μας νιώθουμε θυμωμένοι κάποια στιγμή όπως η Ίζι.
Εσύ έχεις νιώσει ποτέ όπως η Ίζι όταν τσακώνεσαι με κάποιον «μεγάλο»;

Γέμισε το παρακάτω μπουκάλι
με όποια λέξη σου έρχεται στο μυαλό
όταν είσαι θυμωμένος, απογοητευμένος
ή αναστατωμένος.

Τώρα, γέμισε το διπλανό δοχείο
με πράγματα, σκέψεις ή δραστηριότητες
που σε ηρεμούν όταν τα πράγματα
γίνονται δύσκολα.

Η Ίζι ηρεμεί ακούγοντας
μουσική στο γουόκμαν της.

Εσένα τι σε βοηθά
να αισθάνεσαι καλύτερα;



Συγγραφικό tip: Μπορείς να κάνεις αυτή την άσκηση κάθε φορά που σε κατακλύζουν
«δύσκολα» συναισθήματα δημιουργώντας έναν προσωπικό οδηγό ηρεμίας!